

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupen Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou se sídlem Komenského 4, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2010, č. j. 17 A 6/2010 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2010, č. j. 17 A 6/2010 – 25, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 7. 12. 2009, č. j. DSH/11723/09, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravní úřad (dále jen „městský úřad“) ze dne 13. 6. 2009, č. j. OD/6882/09/Pr, kterým byl stěžovatel uznán vinným, že svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) stanoví, že kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Uvedené ustanovení má chránit účastníka neznalého či nedostatečně znalého českého jazyka při ústním jednání a zároveň umožňuje ochranu práv cizinců (čl. 42 odst. 2 Listiny). čl. 37 odst. 4 Listiny podle názoru krajského soudu dopadá i na jednání příslušníků policie při provádění silniční kontroly. Současně lze ale dovodit, že právo na tlumočníka předpokládá jistou

aktivitu dané osoby, která má prohlásit, dát zřetelně najevo, že jazyk, jímž se vede jednání, neovládá. V daném případě potřeba tlumočníka při jednání s policií nenastala. Z oznámení přestupku ze dne 14. 4. 2009 pořízeného pprap. Bc. P. H., DiS. a z výpovědí všech tří policistů (pprap. Bc. P. H., DiS., pprap. J. R., nstržm. P. P.), je nepochybné, že stěžovatel po zastavení na dotaz sdělil, že česky trochu rozumí, při silniční kontrole adekvátně reagoval na obsah výzev policistů (předložil všechny doklady potřebné pro řízení a provoz motorového vozidla, podrobil se dechové zkoušce), s policisty komunikoval zčásti česky a určité výrazy mu přeložil pprap. H. S uvedeným logicky koresponduje i to, že po přečtení obsahu oznámení (odevzdání) přestupku v jazyce českém a překladu toho, čemu nerozuměl, do jazyka německého, stěžovatel podepsal oznámení (odevzdání) přestupku. Podpisem stvrdil nejen správnost jeho obsahu včetně popisu skutkového děje o množství a době požití alkoholického nápoje, nýbrž také výslovné vyjádření, že tomuto oznámení rozumí a překladatele nežádá. Poslední dovětek svědčí rovněž o přiměřeném poučení stěžovatele policisty o právu žádat tlumočníka (tedy byla splněna povinnost uložená v ust. § 13 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od stěžovatele krajský soud nesdílí názor, že by výrazy používané při vyšetřování přestupku a v oznámení (odevzdání) přestupku byly odborné, náročné na pochopení a vyžadovaly většího vysvětlení. Kromě osobních údajů o stěžovateli totiž oznámení obsahuje jednoduchý popis skutku (místo, čas a způsob jeho spáchání) s číselně vyjádřenými časovými a množstevními údaji, které nemohly přivodit problémy vyplývající z případné nedostatečné znalosti jazyka. Jisté problémy by mohl vyvolat pouze údaj, který přestupek je ve skutku spatřován. Tento údaj však slouží jen k základní orientaci pro správní orgán, jemuž se věc odevzdává a neporozumění nemůže být stěžovateli na újmu. Podle názoru krajského soudu tedy stěžovatel věděl, o čem s ním příslušníci policie hovoří, co je smyslem a účelem silniční kontroly a co v česky sepsaném oznámení přestupku podepisuje. Oznámení (odevzdání) přestupku je pro tvorbu skutkového základu věci použitelné a správní orgány nepochybily, když z něj při zjišťování skutkového stavu vycházely. Krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou námitku stěžovatele, že se mu dostalo nedostatečného poučení o právu na tlumočníka před správními orgány. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), má každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočníků, kterého si obstará na své náklady. Citované ustanovení je provedením čl. 37 odst. 4 Listiny a správní orgán měl povinnost toto ustanovení v přestupkovém řízení od jeho zahájení respektovat, což také činil. Jak ze spisového materiálu vyplývá, již součástí oznámení o zahájení řízení o přestupku je mimo jiné poučení, že stěžovatel má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočníků, kterého si obstará na vlastní náklady. Toto oznámení stěžovatel osobně převzal dne 8. 6. 2009, přičemž poučení, kterého se mu dostalo, bylo vyčerpávající. Poučení o právech a povinnostech účastníka řízení obdržel také zástupce stěžovatele na počátku prvního ústního jednání dne 24. 6. 2009. Nenastala tedy situace v žalobě zmiňovaná, že by byl poučen o právech stěžovatele jen jeho advokát. V této situaci Nelze přehlédnout, že ust. § 16 odst. 3 správního řádu sice garantuje právo na kvalifikovaného tlumočníka každému, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, avšak zajistit si tlumočníka a hradit náklady s poskytnutím jeho služby nese ten, kdo trpí jazykovou bariérou, nikoliv správní orgán.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v níž namítal, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž městský úřad vycházel, nebylo adekvátně zohledněno, že stěžovatel je cizí

státní příslušník bez patřičných znalostí českého jazyka. Na základě běžné a obvyklé nonverbální komunikace (pokyn k vystoupení z vozidla, k předložení dokladů, k dechové zkoušce) bylo se stěžovatelem zacházeno tak, jako kdyby plně rozuměl obsahu jednání, čímž mu byla odňata možnost, aby podle svého vědomí a vůle reagoval na úřední postup policie. Argumentace tím, že stěžovatel podepsal následně advokátce plnou moc v českém jazyce, je lichá, neboť advokátka, jako mimo jiné soudní tlumočník, vždy svému klientovi text předem přeloží do němčiny a vysvětlí. Nejde pouze o to, zda stěžovatel rozuměl, že má předložit doklady a že má dýchat do přístroje, ale o to, aby mu bylo náležitým způsobem vysvětleno, jak může reagovat na výsledek dechové zkoušky, jak může namítat toleranci, jak může žádat o opakování dechové zkoušky, a hlavně pak mělo být zjištěno, co před požitím alkoholu konzumoval, kdy přesně alkohol konzumoval a zda léky, které užíval, měly vliv na zjištěné hodnoty, které byly naměřeny. Podstatný rozdíl je v tom, že správní orgán posouvá dobu konzumace alkoholu těsně před započetím jízdy, kdežto stěžovatel tvrdí, že jej požil delší dobu před jízdou. Doba konzumace alkoholu je důležitá s ohledem na to, zda byla naplněna materiální stránka přestupku. Dále jde o to, jakým způsobem byla kladena otázka a jakým způsobem stěžovatel policistům odpověděl. To vše v jazykových nuancích češtiny či němčiny. Rozhodně se postrádá upozornění, jakým způsobem může realizovat své právo ve vztahu k tlumočníkovi. Je samozřejmé, že ne vždy mají policisté okamžitě po ruce tlumočníka, ovšem to je právě ten problém, že vlastní výslech měl být proveden třeba později, ale v každém případě za přítomnosti tlumočníka, aby se odstranily případné pochybnosti, které jsou zcela evidentní. Dále stěžovatel namítal, že je nutné vycházet z toho, že požití alkoholu před jízdou musí mít takový význam, aby zde bylo reálné nebezpečí nesprávného ovládání motorového vozidla. V každém případě však mělo být zjišťováno, zda zde bylo nějaké ovlivnění, opakováním dechové zkoušky či lékařským vyšetřením, neboť hladina neprokazuje požití alkoholu. Určité množství alkoholu v lidském těle je běžné a téměř každý zdravý člověk takovéto množství v krvi má, aniž by alkohol musel konzumovat. V průběhu správního řízení navrhl právní zástupce stěžovatele, aby byla zjištěna hladina alkoholu v krvi s ohledem na to, co stěžovatel požil, a s ohledem na to, zda jeho dech nebyl ovlivněn co do množství alkoholu léky, které užíval. Navrhl, aby byl přibrán znalec, který by se touto skutečností zabýval, neboť stěžovatel v předmětný den alkohol naposledy konzumoval po obědě ve 13.00 hod., ovšem jako astmatik používající dýchací přístroj, jehož obsah je cítit po alkoholu, před jednáním s policistou inhaloval. To svádělo policisty k nesprávné domněnce, že požil alkohol před jízdou. Zdravotní stav stěžovatele není dobrý, a proto inhaluje často. K důkazu byla správnímu orgánu předložena příslušná lékařská zpráva. Pokud by byl stěžovateli zpřístupněn obsah úředního postupu policistů, mohly se výše uvedené objektivní okolnosti vysvětlit na místě samém. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud jde o stížní námitku, že silniční kontrola probíhala v českém jazyce bez přítomnosti tlumočníka, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že čl. 37 odst. 4 Listiny dopadá i na jednání příslušníků policie při provádění silniční kontroly

a že právo na tlumočníka předpokládá jistou aktivitu dané osoby, která má podle citovaného článku prohlásit, tedy dát zřetelně najevo, že jazyk, jímž se vede jednání, neovládá. V případě stěžovatele z obsahu úředního záznamu ze dne 14. 4. 2009, č. j. KRPP-21356-1/PŘ-2009-030406, a oznámení (odevzdání) přestupku ze dne 14. 4. 2009, č. j. KRPP-21356/PŘ-2009-030406, vyplývá, že stěžovatel prokazatelně v průběhu silniční kontroly policistům rozuměl, komunikoval s nimi, což potvrdil svým podpisem a prohlášením „uvedenému oznámení rozumím a překladatele nežádám“. Tato skutečnost dále vyplývá z výpovědi policistů, které jsou zaznamenány v protokolech z ústního jednání ze dne 11. 8. 2009. Policejní inspektor pprap. Bc. P. H., DiS. vypověděl, že se stěžovatele zeptal, zda rozumí česky. Stěžovatel odpověděl, že česky trochu rozumí. Požádal ho doklady k vozidlu a osobní doklady a započali kontrolu vozidla. Dále se zeptal stěžovatele, zda požil nějaký alkohol před jízdou a on odpověděl, že jedno pivo. Oznámení o přestupku stěžovateli přečetl nejdříve česky, a čemu nerozuměl, se mu snažil přeložit do němčiny. Policejní inspektor pprap. J. R. do protokolu o výslechu svědka dne 11. 8. 2009 uvedl, že stěžovatel přiznal, že požil jedno pivo k večeři. Stěžovateli bylo vysvětleno oznámení, česky stěžovatel rozuměl, slovíčka, kterým nerozuměl, mu kolega přeložil, je tam i dodatek, že tlumočníka nežádá. Policejní inspektor pprap. R. dále uvedl, že německy nerozumí, ale stěžovateli zřetelně rozuměl, když česky říkal, že měl k večeři jedno pivo, jede natankovat a jede domů. Policejní inspektor nstržm. P. H. při ústním jednání dne 11. 8. 2009 vypověděl, že komunikace při kontrole probíhala v českém jazyce, stěžovatel byl vyzván, že kdyby něčemu nerozuměl, ať to sdělí, že mu to kolega H. přeloží. Z výpovědí všech tří policistů vyplývá, že stěžovatel v průběhu kontroly s policisty komunikoval česky, některá slova si nechal přeložit do němčiny a žádným způsobem nedal najevo, že by obsahu oznámení o přestupku nerozuměl či že by mu něco nebylo jasné. Smyslem čl. 37 odst. 4 Listiny je právě dosáhnout stavu, kdy účastník jednání rozumí jeho průběhu a výsledkům a je schopen s policisty komunikovat a porozumět jim, čehož bylo dosaženo i v průběhu kontroly stěžovatele. Výpovědi policistů pak korespondují s obsahem oznámení o přestupku, kde je uvedeno „oznámení rozumím a překladatele nežádám“. Výpovědi policistů se tedy ve vztahu k tomu, zda jim stěžovatel rozuměl, shodují s obsahem oznámení (odevzdání) přestupku. Za daných okolností tak při silniční kontrole nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by policisté jednali s osobou, jež nerozumí průběhu kontroly a že by v dané věci vyvstala potřeba tlumočníka. Reagoval-li stěžovatel na úkony policistů činěné v českém jazyce a částečně německém, rovněž v českém a německém jazyce, zřetelně tak dal najevo, že rozumí průběhu a výsledku kontroly. Potřeba tlumočníka přitom musí v průběhu řízení vyjít najevo, což však v případě stěžovatele nenastalo. Závěr krajského soudu, že při silniční kontrole nenastaly žádné důvody pro ustanovení tlumočníka, je proto správný.

Poznámka krajského soudu k českému textu plné moci udělené stěžovatelem advokátce dne 16. 6. 2009 koresponduje s obsahem správního spisu. Tato však není nosným důvodem rozsudku krajského soudu. Skutečnost, že advokátka obsah plné moci stěžovateli přetlumočila, nemá vliv na správnost závěrů krajského soudu, který se zabýval otázkou potřeby realizace práva na tlumočníka jak při silniční kontrole, tak ve správním řízení. Námitka stěžovatele, že byl zkrácen na svém právu na tlumočníka v průběhu silniční kontroly, tak není důvodná.

Další stížní námitky zpochybňují závěr správního orgánu, že bylo v dané věci prokázáno, že stěžovatel řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholu.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, dostupný na www.nssoud.cz vyplývá, že *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí“*. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán či nikoliv. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Úkolem soudu při přezkumu správního rozhodnutí je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda dokazování provedl správní orgán v souladu se zákonem a zda závěry, k nimž dospěl a které vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, mají oporu v provedených důkazech. Úkolem soudního přezkumu je tak posoudit, zda vyslovený právní závěr má oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

Z obsahu oznámení (odevzdání) přestupku vyplývá, že stěžovatel dne 14. 4. 2009 při silniční kontrole uvedl, že před jízdou vypil jedno 10° pivo v době od 19.30 h do 19.40 h a jízdu započal v 19.55 h. V průběhu správního řízení o přestupku zaslal městskému úřadu své stanovisko, v němž uvedl, že dne 14. 4. 2009 obědval mezi 12 h až 13 h v této době vypil jedno pivo. Vůz řídil v 19.30 h. Byl proto přesvědčen, že nemá žádný alkohol v krvi, cítil se velmi dobře, nebyl unavený. Policista, který jej kontroloval, na něho mluvil česky a stěžovatel, který byl překvapený, nervózní a měl strach, neví, co policistovi říkal, ničemu nerozuměl, jen kýval hlavou a vše chtěl mít za sebou. Dále stěžovatel poukázal na to, že je astmatik a používá dýchací přístroj, obsah je cítit po alkoholu. Nepil podle svého tvrzení víc než jedno pivo do 13.00 h a před jednáním s policistou inhaloval.

V daném případě proti sobě stojí na straně jedné prohlášení stěžovatele při silniční kontrole zapsané v oznámení (odevzdání) přestupku, jež stěžovatel svým podpisem potvrdil, výpovědi tří policistů, z nichž vyplývá, že bezprostředně před započetím jízdy vypil stěžovatel jedno 10° pivo, a na straně druhé tvrzení stěžovatele v řízení o přestupku, že pil pivo nejpozději ve 13.00 h a před silniční kontrolou inhaloval. Pozdější tvrzení stěžovatele se tak odlišují od jeho tvrzení při kontrole a od výpovědí policistů. Městský úřad se pak s tímto rozporem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal tak, že tvrzení stěžovatele v obsažené v písemném stanovisku, že alkohol vypil již ve 13.00 h, hodnotí jako nevěrohodné, neboť to

neodpovídá tomu, co uvedl při kontrole. Dále mimo jiné uvedl, že použití inhalačního přípravku před dechovou zkouškou její výsledek mohlo ovlivnit pouze minimálně a ne nijak výrazně, neboť uvedený Salbutamol (obchodní název Ventolin) je běžným přípravkem na léčení astmatu, který je předepisován i dětem i těhotným ženám, a je tudíž nepravděpodobné, že by obsahoval alkohol v takovém množství, které stěžovatel nadýchal. Městský úřad pak zdůraznil, že vzhledem k provedení pouze jedné zkoušky hladinu alkoholu prokázat spolehlivě nemůže, naopak za spolehlivě prokázané má řízení motorového vozidla stěžovatelem bezprostředně po požití alkoholu. Přesto podle názoru městského úřadu skutečnost, že stěžovatel nadýchal 0,25 promile zřejmě souvisí právě s požitím uvedeného jednoho piva k večeři, tj. bezprostředně před zahájením řízení motorového vozidla.

K námitce, že každý zdravý člověk má v těle obsaženo určité množství alkoholu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z protokolu o ústním jednání ze dne 11. 8. 2009, sp. zn. ZN/OD/534/09-247, vyplývá, že na tuto námitku městský úřad sdělil, že v daném případě vzal v úvahu jak toleranční odchylku přístroje, tak přirozenou hladinu alkoholu v těle 0,2 promile. V daném případě ovšem z odůvodnění rozhodnutí městského úřadu vyplývá, že správní orgán dospěl k závěru, že hodnota zjištěná při předmětné dechové zkoušce nemusela být spolehlivou, a proto při zjišťování skutkového stavu z výsledku předmětné zkoušky nevycházel.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu městský úřad správně posoudil, že byly zjištěny skutečnosti, z nich vyplývá, že stěžovatel požil bezprostředně před jízdou alkohol. Městský úřad vyšel z vlastního tvrzení stěžovatele při silniční kontrole a z výslechu policistů, tato tvrzení zvážil a konfrontoval s pozdějšími tvrzeními stěžovatele ve správním řízení a logickým a přezkoumatelným způsobem uvedl, proč považuje pozdější tvrzení stěžovatele za nevěrohodná. Městský úřad tak správně vzal za zjištěný skutkový stav, který vyplynul z oznámení o přestupku a výpovědí policistů a podřadil jej pod ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Námitka, že v daném případě byla nedostatečně zjištěna materiální stránka přestupku, neboť přítomnost alkoholu v dechu měla být způsobena léky, které stěžovatel požil, tak není důvodná, neboť v řízení bylo prokázáno, že stěžovatel v průběhu silniční kontroly vypil bezprostředně před jízdou jedno 10° pivo k večeři. Pozdější stěžovatelovo tvrzení pak působí nevěrohodně, neboť je v rozporu jak s obsahem vlastnoručně jím podepsaného oznámení přestupku, tak s výpověďmi policistů, které korespondují obsahu oznámení o přestupku, v ničem si neodporují a působí přesvědčivě. V případě stěžovatele tak neexistovala důvodná pochybnost, jež by bránila městskému úřadu učinit skutkový závěr o tom, že stěžovatel bezprostředně před jízdou požil alkohol. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro který by měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit.

Ohledně stěžovatelem požadovaného obsahu poučení (jak reagovat a jak se bránit naměřenému výsledku), jež mu měl tlumočník poskytnout, Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto námitky se obsahově již nevztahují k právu na tlumočníka, ale stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti namítá nedostatečné splnění poučovací povinnosti policistů. Takto formulovaná stížní námitka je proto nepřípustná ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť absenci řádného obsahu poučení měl a mohl stěžovatel namítat již v žalobě, neboť tato jím tvrzená vada se týkala silniční kontroly, které byl stěžovatel osobně přítomen, takže mohl namítat jeho případné právní nedostatky.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu